

## Το παραμύθι της πεταλούδας

Υπάρχει ένα καταπράσινο δάσος γεμάτο δέντρα και λογής λογής φυτά: Έλατα, καστανιές και βελανιδιές, παπαρούνες, μαργαρίτες, άγρια τριαντάφυλλα και μανιτάρια.

Σε αυτό το δάσος ζουν πολλά ζώα: αλεπούδες και λύκοι, σκίουροι και ελάφια, φίδια και χελώνες.

Στα δέντρα έχουν τις φωλιές τους αμέτρητα πουλιά και χιλιάδες ζουζούνια πετούν ζουζουνίζοντας από λουλούδι σε λουλούδι.

Εκεί λοιπόν, ήταν και η σπηλιά που ζούσε ο κύριος και η κυρία αρκούδα. Η κοιλίτσα της μαμάς αρκούδας ήταν φουσκωμένη και την Άνοιξη γέννησε ένα μικρό όμορφο αρκουδάκι.

Το αρκουδάκι αυτό όμως δεν έμοιαζε με τα άλλα αρκουδάκια του δάσους. Η γούνα του και τα μάτια του ήταν μπλε σαν του ουρανού και της θάλασσας. Τι όμορφο αρκουδάκι! Έλεγαν όλοι και το κοίταζαν περίεργα.

Το μπλε αρκουδάκι μεγάλωνε και κανείς δεν το έπαιζε. «Είναι τόσο όμορφο. Πώς θα καταδεχτεί να κάνει παρέα μαζί μας;» έλεγαν τα άλλα αρκουδάκια.

Κι εκείνο σκεφτόταν: «Δεν μοιάζω με τα άλλα. Πώς θα με κάνουν φίλο τους;»

Και ο καιρός περνούσε... Το μπλε αρκουδάκι κρυφοκοίταζε τα άλλα αρκουδάκια που έπαιζαν κρυφτό και κυνηγητό και μπάσκει και ποδόσφαιρο.

Ήταν κακόκεφο και θυμωμένο. Και όταν έβρισκε ευκαιρία έβριζε, έφτυνε και τα χτυπούσε. Μετά έκλαιγε στα κρυφά και γινόταν πιο πολύ λυπημένο.

Μια μέρα στο δάσος ήρθε ένας ζωγράφος με το καβαλέτο του και άρχισε να ζωγραφίζει με χιλιάδες χρώματα. Όταν η ώρα πέρασε, ο ήλιος και ο ζωγράφος πήγαν να κοιμηθούν και τα χρώματα έμειναν εκεί για το άλλο πρωί.

Τα αρκουδάκια πλησίασαν.  
Άγγιξαν τα χρώματα.  
Το ένα άρχισε να βάφει το άλλο. Τι ωραίο παιχνίδι! είπαν.  
Και όταν πια δεν έμεινε ούτε μια σταγόνα στα κουτιά των χρωμάτων,  
κοιτάχθηκαν, γέλασαν και χτύπησαν παλαμάκια.

Τότε το μπλε αρκουδάκι βγήκε από την κρυψώνα του.  
Τα πλησίασε. Δε φοβόταν και δεν ντρεπόταν πια.  
Άρχισε να παίζει μαζί τους και έλαμπε από χαρά.

Πολλή ώρα τα αρκουδάκια έπαιζαν και κουβέντιαζαν. Το μπλε  
αρκουδάκι πήρε θάρρος και τους είπε πόσο πολύ ήθελε να είναι φίλος  
τους. Και όλα το δέχτηκαν στην παρέα τους.

Η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Είχαν ιδρώσει και ήταν ώρα να γυρίσουν στις  
φωλίτσες τους.  
Τι θα έλεγαν οι μαμάδες αρκούδες όταν θα έβλεπαν τα παιδιά τους σ'  
αυτά τα χάλια ;  
Τότε κάποιος είπε: «Πάμε να κάνουμε ένα μπάνιο;»  
Και με μιας βούτηξαν στα νερά της λιμνούλας.

Σε λίγο όλα ήταν όπως πριν. Στις όχθες της λίμνης στέγνωναν πολλά  
μικρά καφετιά αρκουδάκια κι ανάμεσά τους ένα μπλε λαμπερό  
αρκουδάκι.

Την άλλη μέρα ο ζωγράφος βρήκε τελειωμένα τα χρώματά του.  
Πιο πέρα όλα τα αρκουδάκια έπαιζαν στο δάσος κρυφτό. Και από  
χρωματιστά νερά της λίμνης είχε βγει ένα μεγάλο ουράνιο τόξο.